

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal wear dancing in front of a window with a snowy mountain view. The man is wearing a dark tuxedo with a white shirt and a dark bow tie. The woman is wearing a strapless, floor-length purple gown. They are holding each other closely, with the man's arms around the woman's waist and the woman's hands resting on his chest. The background shows a dark night sky with stars and a snowy mountain range visible through the window. The overall mood is romantic and elegant.

Maya Blakeová
Sněhurka
v plamenech

MAYA BLAKEOVÁ

SNĚHURKA
V PLAMENECH

PŘEKLAD

RADKA HORKÁ

Milá čtenářko,

někdy se to tak semele, že by bylo dobré číst dvě knížky najednou. A to nejlépe opravdu najednou, jako myslím tím současně. Jedním okem jednu, druhým druhou...

Možná si vzpomenete na lednový příběh Navždy svázání od Millie Adamsové. Hlavní hrdinka Jessie tam v pokeru vyhraje šlechtický titul, a nejenom to... ale nebudu prozrazovat; určitě tu knížku ještě někde seženete. A občas přitom Jessie vzpomene na svou sestru Maren, která vyhrála hrad.

No a já zase vzpomínám na to, jak mně psaly a volaly překladatelky – každou knihu totiž překládala jiná – s tím, že jim není jasné, jaký hrad a jaký titul a že by to k lepšímu pochopení děje a kvalitnějšímu překladu potřebovaly vědět. Oba příběhy se totiž odehrávají souběžně. A věřím tomu, že podobně zmatená musela být nejedna z Vás.

Tak teď se to konečně rozčísne. Příběh Maren si totiž můžete přečíst pod názvem Řekl si o ni o Vánocích tento měsíc. Už víte, že Maren vyhrála hrad. A podobně jako v případě Jessie Vám prozradím, že nejenom ten. A protože vím, že Vy víte, jak to v mých knihách chodí, ani Vás nenechám hádat, co dalšího mohla Maren ještě získat!

S láskou

Váš Harlequin

Maya Blakeová

**SNĚHURKA
V PLAMENECH**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Snowbound with the Irresistible Sicilian

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2023

Překlad:

Radka Horká

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Maya Blake

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2524-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2525-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2526-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Giada Parkerová – doktorka Giada Parkerová – pevně svírala termohrnek s kávou a ledový antarktický vítr ji nutil mhouřit oči. Navzdory nepohodlí se usmívala.

Před největším mrazem ji chránily tři vrstvy termoizolačního oblečení, a kdyby chtěla, mohla se vrátit do kajuty výzkumné lodi, jež byla poslední čtyři měsíce jejím domovem. Uvnitř bylo přece jen trochu příjemněji.

Jenže její pobyt na lodi se chýlil ke konci a tohle byla poslední příležitost pokochat se velkolepou krásou drsné antarktické krajiny. Nemínila si ji nechat ujít.

Usrkla kávy. Horký nápoj jí přišel vhod, méně už myšlenky na návrat do Londýna. A na to, co ji tam čeká. Tam, nebo v Římě, nebo kdekoliv jinde, kde si matka usmyslí, že budou trávit letošní Vánoce. Když spolu asi před měsícem mluvily naposledy, matka ještě nebyla rozhodnutá, kam své dcery, jednovaječná dvojčata, vytáhne tentokrát. Giada si upřímně přála být toho martýria ušetřena. Vánoce pro ni nebyly nejoblíbenější částí roku. Spíš je vyloženě nesnášela, stejně jako matčiny výstupy, k nimž s železnou pravidelností docházelo po několika skleničkách šampaňského. Dokázaly jí úplně otrávit celé svátky. Její sestra Gigi je snášela lépe, což ostatně matka neopomínala komentovat slovy, že Giada je – kromě jiných hříchů – *přecitlivělá a příliš upjatá*.

„Vezmi si příklad ze sestry. Ta ví, jak si užívat života...“

Tuhle hodnotnou životní radu jí matka udělila ve chvíli, kdy jí poslala pozvánku na promoci. Jak se dalo očekávat, našla si nějakou výmluvu a dceřiny oslavy získání doktorského titulu v oboru mořské biologie se nezúčastnila. V hledišti tenkrát neseděla ani sestra, ani otec, kterého vlastně neznala a který se ani neobtěžoval na pozvání odpovědět. Giada si namlouvala, že jí to nevadí. Jenže když pak kráčela po pódiu převzít diplom, lítost jí svírala srdce.

Znovu usrkla kávy, spíš aby se uklidnila, než že by se potřebovala zahřát. Hleděla do oslepující bílé krásy a v duchu si přála, aby letos rodinné tortuře unikla.

Loď se náhle zakymácela, až se musela chytit zábradlí. Nervózně se zasmála. Člověk by neměl pokoušet osud, že?

Jenže osud na ni a její přání tak jako tak vždycky kašlal. Byla si jistá, že ani tentokrát neudělá výjimku.

Jediné, co jí mohl dopřát, bylo pár dní volna, které stráví ve své londýnské garsonce a bude sbírat duševní síly, aby dokázala snést matčiny pichlavé poznámky.

„Giado?“

Otočila se a spatřila svého šéfa Martina, jak si ji starostlivě měří.

„Promiň, Martine, trochu jsem se zamyslela. Co potřebuješ?“

Martinova tvář, zarostlá několikaměsíčním vousem, se rozjasnila. „Trochu jsi mě polekala. Stojíš tu jako ledová socha. No nic... před chvílí volala tvoje sestra. Řekl jsem jí, že pro tebe dojdu. Bude volat znovu.“

Giada se vylekala. Za celé čtyři měsíce, co byla pryč, mluvila se sestrou třikrát, a pokaždé volala ona jí, nikoliv obráceně. Gigi dokázala na své dvojče zapomenout na celé týdny, a i když Giada věděla, že sestra je prostě jen lehkovážná, občas ji to zbolelo. Vlastně ji to bolelo celý život.

„Neříkala, o co jde?“ zeptala se s žaludkem sevřeným úzkostí.

Martin zavrtěl hlavou. „Neříkala. Ale nezněla tak, že by se něco dělo.“ Otočil se a s úsměvem jí pomohl dolů po schodech. „Spíš mi připadalo, že volá z nějakého baru. Bože, co já bych teď dal za pivo v našlapaný hospodě!“

Giada se usmála, i když moc dobře věděla, že Gigi by zněla v pohodě i uprostřed rozpoutané apokalypsy. Závíděla sestře schopnost čelit matčiným melodramatům a hysterickým scénám s nezúčastněnou lehkostí.

Teď, když kráčela za Martinem úzkou chodbičkou, vyslala k nebesům další tiché přání, aby snad její předchozí vánoční „rouhačství“ nevyvolalo další matčinu scénu.

Když došli do malé, zavlhlé kajuty, která Martinovi a vedoucím výzkumu sloužila jako kancelář, uvědomila si, že se jí třesou ruce. Hlavou jí táhly nejruznější děsivé scénáře. Když zazvonil telefon, málem vyskočila z kůže. *Uklidni se!*

Zhluboka se nadechla a sáhla po sluchátku. „Haló?“

„*Gids, jsi to ty?*“ ozval se Gigin hluboký hlas zhrublý léty kouření, tak nepříjemně podobný matčinu. Giada se otřásla. Nesnášela tuhle přezdívku, jenže nemělo smysl protestovat. Tak jako matka si i sestra dělala, co chtěla a kdy chtěla.

„Jo, to jsem já,“ odpověděla. „Je všechno v pořádku?“

„*No, umírám touhou říct, že jo, ale spíš mám tak trochu problém,*“ ozvalo se ze sluchátka.

„Spíš tak trochu? Co to znamená? Máš nebo nemáš?“ vyjekla Giada trochu ostřeji, než měla v úmyslu.

„*Bože, Gids, klídek! Já věděla, že hned začneš vyšilovat.*“

Giada úplně viděla, jak sestra na druhém konci světa obrací oči v sloup.

„Gigi, víme moc dobře, že nikdy nevoláš jen tak. Nemusíme předstírat, že tě zajímá, jak se mám. Prostě vyklop, o co jde.“ Pevně semkla oči a zatnula zuby, než se odvážila vyslovit další otázku. „Voláš kvůli mámě?“

Gigi si odfrkla. „*Teď jsi mě dostala, ségra. Promiň, že jsem se neozvala. A ne, nevolám kvůli mámě. Pokud vím, tak je v Riu a nechává si šít nějakéj kostým na únorovej karneval.*“

„Bože, neříkej mi, že chce být na Vánoce v Riu!“

„*Kdo ví? I když Vánoce v Riu by mohly být fajn.*“

„Nech toho!“ odsekla Giada podrážděně. Vidina dvou pekelných týdnů strávených s matkou a suitou jejích rádoby přátel ji děsila. Potrásla hlavou ve snaze soustředit se na podstatu hovoru. Třeba na to, proč sestra volá. „Tak proč mi voláš?“

„Vydrž!“ vykřikla Gigi. Ze sluchátka se ozval výskot a smích a cinkot sklenic zvednutých k přípitku. Giada stiskla zuby. Pak hluk utichl, protože sestra se zřejmě přesunula někam stranou. To Giadu polekalo ještě víc. Gigi neměla ve zvyku odcházet kvůli čemukoliv stranou.

„*Dobře, ale nejdřív mi slib, že to zůstane mezi námi.*“

„Cože?“

„*Nejdřív mi to slib, pak ti to řeknu,*“ trvala Gigi na svém.

„Přece jsem tě nikdy nepodvedla,“ bránila se Giada.

Na rozdíl od tebe. Gigi totiž průběžně informovala matku o všech Giadiných záležitostech a neviděla na tom nic špatného. A tak teď Giada svou poznámku spolkla. Kromě toho už v tuhle chvíli všechny její instinkty zvonily na poplach. Nechtěla se ještě navíc pohádat kvůli starým křivdám.

„*To ne. Jasně. Tak dobře,*“ vydechla Gigi. „*Jde o to, že tak nějak mám něco, co mi nepatří.*“

„Cože?“ zalapala Giada po dechu. Ať byla její sestra jakákoliv, nebyla přece zloděj! Až doteď, očividně.

„*Nevyšiluj hned, Gids. Měla jsem důvod.*“

Giada si stáhla vlněnou čepici, protože ji najednou polilo horko. „Co jsi komu vzala? A jaký důvod?“

Gigi se na několik nepříjemných vteřin odmlčela, takže zachovat klid stálo Giadu opravdu hodně přemáhání.

„Vzala jsem něco důležitého chlápkuvi, pro kterýho jsem měla pracovat. Něco, co pro něj vážně hodně znamená. On je docela velký zvíře.“

„Proč?“

„Protože si to zasloužil,“ vyštěkla Gigi bez lítosti.

Ve chvílích, jako byly tyto, Giada nechápala, jak ony dvě mohou být jednovaječná dvojčata. Vždyť se povahami liší jako den a noc! „Gigi –“

„Hele, byla jsem trochu přiopilá, jasný? Jenže lidi by neměli slibovat něco, co nemají v úmyslu dodržet.“

Tohle snad Gigi nemyslí vážně – kolikrát už sama dala slib, jež vzápětí bez mrknutí oka porušila? Giada se málem rozesmála. Naštěstí se jí podařilo smích potlačit, jinak by neslyšela sestřin dovětek: *„A zvláště chlapi.“*

Smích se Giadě vytratil z mysli. „Udělal ti něco?“ Vzpomínka na matčina přítele, který se jim v patnácti vetřel do života, získal si jejich důvěru, aby je pak emocionálně vydíral, byla nevíтанá, ale stále velice živá. Byla to snad jediná záležitost v životě, kdy jako sestry držely při sobě. Giada věděla, že nejspíš právě tahle zkušenost způsobila Giginu emocionální *nezodpovědnost*. Ani jí to nemohla mít za zlé. Sama to však překonat nedokázala.

„Gigi, co ti udělal?“ naléhala, když se nedočkala odpovědi.

„Potkala jsem ho v létě a nějakou dobu jsme se pohybovali ve stejných kruzích. Pomohla jsem mu získat informace od jednoho známého a on mi řekl, že bych pro něj mohla pracovat. Jenže pak mě veřejně zesměšnil a tvrdil, že jsem nespolehlivá a nemám v jeho excelentním týmu co pohledávat.“

Giada si s úlevou vydechla. „Takže jde jenom o práci?“

Na druhém konci linky se ozvalo uražené vydechnutí. *„To není jenom práce, Gids! Tušíš vůbec, jaký dveře influencerům otvírá podpora Alessia Montaldiho?“*

„Ne, to vážně netuším, protože nemám páru, kdo to je,“ opáčila Giada. „A co přesně jsi pro něj měla dělat?“

„Cokoliv by si řekl. Udělala bych pro něj cokoliv.“

Giada překvapením vykulila oči. Stín zoufalé touhy v sestřině hlase ji zaskočil. „Aha, takže on tu slíbenou práci odmítl. A tys udělala co přesně?“

Dalších několik vteřin napjatého ticha.

„*Já jsem vzala... takovou věc... rodinnou památku. A já...*“ Gigi se zajíkla a Giada se zajíkla s ní, protože jí bylo jasné, že cokoliv přijde, bude síla. „*Pátral po tom odjakživa a teprve nedávno to získal. Myslím, že s tím má nějaký velký úmysl. Každopádně jsem si myslela, že mě začne brát vážně, když to na nějakou dobu vezmu a pak mu to vrátím.*“

Zapraskání plastového krytu a křeč v ruce Giadě připomněly, že svírá telefon příliš silně. „A kdy k tomu došlo, Gigi?“

„*Před třemi týdny. Chtěla jsem si prostě získat jeho pozornost.*“

„Podívej, tak se seber a vrať mu to. Vykašli se na to. Určitě najdeš jinou –“

„*To nejde,*“ přerušila ji Gigi.

„Proč by to nešlo? Prostě mu to vrať a omluv se –“

„*Nemůžu vrátit něco, co už nemám!*“

„Jak to, že už to nemáš?“

„*Přišla jsem to předevčírem.*“

Giada si dlaní zakryla oči. Obavy ji dostihly a podlomily kolena. „Propána, Gigi!“

„*Musíš mi pomoci, Gids. Prosím!*“

„Jak ti mám pomoci? Jsem na druhém konci světa!“

„*Ale vracíš se přece domů, ne?*“

„To ano. Na Vánoce. S mámou a s tebou.“

„*Do té doby to zvládneme! Jakmile se Alessio domákně, že v tom mám prsty, nevím, co udělá. Nezná slitování, Giado, a už vůbec ne s těmi, kdo mu zkržují plány.*“

V Giadě se vzedmul její ochranný instinkt. „Nějakej namachrovanej Talián mě nezajímá! Až se vrátím, prostě za ním spolu zajdeme a vysvětlíme mu, co se stalo.“

Gigi si odfrkla. „*Není to žádný Talián. Je to Sicilan.*“

Myslí si, že jsem hloupá nána, Gids, a já mu nechci dát za pravdu!“

Giada se nad sestřinou trucovitostí ušklíbla. „Právě proto bys měla jít s pravdou ven. Řekneme mu, cos udělala...“

„Tobě na mně prostě nezáleží,“ obvinila ji Gigi. *„Stačí pár telefonátů a ten chlap mi úplně zničí kariéru...“*

„Ale no tak, Gigi!“

„Tak pomůžeš mi, nebo ne?“ zaútočila znovu Gigi.

Ne. To slovíčko balancovalo na špičce Giadina jazyka, stačilo ho vypustit do světa.

Giada věděla, jak moc sestře záleží na kariéře. Navíc z jejího hlasu čísela naléhavost, jakou v něm slyšela naposledy před více než deseti lety. Tehdy, když došlo k oné poslední konfrontaci s Tomem. To od té doby se matka na Giadu dívá, jako by ji téměř nenáviděla. Padla tehdy slova, která zničila matčinu představu o rodinné idylce. Tak dlouho ignorovala emociální zoufalství svých dcer, až idyla praskla jako mýdlová bublina. Matka jí to nikdy neodpustila.

„Co po mně vlastně chceš?“ zeptala se sestry.

„Potřebuju, abys mi získala čas, než tu věc zase najdu.“

Rychlost, s jakou Gigi odpověděla, svědčila o tom, že už má všechno rozmyšlené.

„Dobře. Dej mi jeho číslo a já mu zavolám –“

„Ale ne, Gids, takhle ne. Myslíš, že bych tě naháněla, kdyby to vyřešil jeden telefonát?“

„Tak o co jde?“

„Potřebuju, abys pár dnů předstírala, že jsi já. A já mezitím najdu, co jsem ztratila,“ vychrlila Gigi.

„Cože? To ne. V žádném případě! Přece to nevyřešíš tím, že ho nejdříve okradeš a pak ještě podvedeš?“

„Ach jo! Takže mi říkáš, abych k němu nakráčela s prázdnýma rukama, přiznala se a doufala, že mě nerozmáčkne jako švába, nezničí mi kariéru a nebude mě štvát do konce života?“

Poprvé po velmi, velmi dlouhé době Giada poznala, že Gigi je opravdu zoufalá. „Gigi, no tak...“

„Hele, já vím, že nejsem žádný vědátor jako ty, nejsem geniální ředitelka zeměkoule, ale jsem docela dobrý krizovej manažer, abys věděla,“ pokračovala Gigi. Sebekritika z jejích úst nebyla obvyklá. „Sakra, vždyť já za svoje kámoše neustále něco řeším. Ani za to nic nechci. A jediný, co chci po tobě, je, abys mi pomohla napravit chybu, Gids. Ten chlap se nedozví, kdo ve skutečnosti jsi, protože nejsi na sociálních sítích. Neexistuješ. Věř mi! Nikdo neví, že mám dvojče. Tak co? Prosím...“

Giada zavřela oči a snažila se uzamknout před sestřiným naléháním své dobrácké srdce. A zároveň věděla, co řekne, ještě než se nadechla k odpovědi.

„Copak je tak těžké najít ženskou, která pije jak duha a zná ji každý barman? To nestačí projít všechny bary na riviéře?“ zavrčel Alessio do telefonu. Lomcoval jím hněv.

Přitom se pyšnil tím, jak dokáže zachovat klid. Samozřejmě že nějaké emoce najevo dával. Ale nechat jednu z nich – třeba hněv, hořkost – získat vládu?

To nikdy. Už ne.

Kdysi býval otrokem svých citů, ano. Ale postupně se naučil – a trvalo mu to celé roky –, že neprojevování emocí má velké výhody. Svým kamenným výrazem udržoval nepřátele v nejistotě, ostražitosti a podezření. Přesně, jak potřeboval. Díky tomu se mu vždy podařilo zasadit jim rozhodující ránu a srazit je na kolena.

Dařilo se mu to dobře.

Teď však tolik potřebný ledový klid a kamenný výraz postrádal. Zvláště když na druhém konci linky slyšel jen nervózní ticho. „Tak mluvte!“ vyštěkl.

Ozvalo se chraptivé odkašlání. „Promiňte, signore. Hledali jsme ji všude, ale zatím marně. Na sociální sítě nic nepřidala už víc než týden a do bytu se také nevrátila. Naši lidé ho prohledali, ale nic nenašli.“

„Takže mi říkáte, že se propadla do země?“

„*Vypadá to tak, signore,*“ odpověděl chraplavý hlas.

Ačkoliv Alessia tohle zjištění vztekalo, uvědomil si, že Gigi Parkerová tím u něj nepatrně stoupla v ceně. Možná se téhle hloupé rádoby celebrity neměl zba-
vovat tak rychle. Lidi, které pro ni teď poslal, patřili k nejlepším. Nebyli to sice ti úplně nejlepší, ti měli jiný úkol – vypátrat posledního nepřítele rodiny a nastražit pasti tak, aby sklaply v pravý čas.

Po letech pečlivého plánování nastávala konečně správná chvíle – a navíc v matčino oblíbené roční období.

Teď si však uvědomoval, že Gigi podcenil. Ta povrchní, vrtkává ženská, která si myslela, že za pár sladkých svůdných vět u něj získá místo, možná nebude tak pitomá, jak vypadá. Možná ty její blond vlasy, výrazně nalíčenou tvář a upnuté šatičky špatně odhadl.

První dojem však utvrdil patnáctiminutový rozhovor, který s Gigi vedl. Spíš přetrpěl. Možná, kdyby jí býval dopřál víc času...?

Vzápětí tuhle myšlenku zavrhl. Stejně už to bylo jedno. Ano, přestal se o ni zajímat a soustředil se na poslední dílek skládačky, jenž měl jeho rodině navrátit ztracenou čest. A toho rozmazleného fracka nenapadlo nic jiného než ho okrást jenom proto, že nedostala, co chtěla. Crestu Montaldi se snažil získat posledních deset let. A ona ji prostě ukradla.

Kdyby tak Massimo dokázal hrát svoji roli, nemusel by Alessio řešit ještě i jeho problémy. Jak to, že se z bratra, jediného člověka, jemuž téměř absolutně důvěřoval, vyklubal playboy, jemuž je rodinná čest naprosto ukradená? Vždyť jeho, Alessia, pohání touha po pomstě celý život!

Vzápětí se znovu ozval muž na druhém konci linky. „*Někteří její přátelé říkali, že se chystá do Švýcarska. Do Gstaadu.*“

Alessio překvapeně zamrkal. „Chystá se sem? Gstaad je dvě hodiny odsud. Tak pitomá přece není!“

Leda že by to byl záměr. Snaží se ho vyprovokovat?

O tom, co pro něj rubíny posázený rodinný klenot znamená, se vědělo. Jeho nalezení byl ochoten vykoupit astronomickou částkou, a taková věc sice možná není veřejně známá, ale v určitých kruzích se neutají.

„Proč to neprověřit? Třeba se chce nějak spojit s Massimem?“

Alessio zaúpěl a zvedl oči ke stropu, nad nímž se nacházela Massimova ložnice. Bratříček právě vyspával kocovinu po dalším flámu. Alessio to vzdal ve tři ráno, ale Massimo vydržel až do svítání, což znamenalo, že se neukáže ještě nejméně hodinu nebo dvě. A to se blížilo poledne.

Alessio přijel do Švýcarska za bratrem, aby ho odvezl na Sicílii, kde měli společně strávit Vánoce. Ani jeden si je zvláště neužíval, museli však dostát slibu danému matce. Svojně se dohodli, že svátky budou trávit společně, a za posledních sedm let nevynechali ani jedinkrát.

Massimo však jako obvykle dělal drahoty a Alessio se rozhodl jet za ním a dopřát si jeden volný víkend výměnou za to, že Massimo v pondělí sleze z hor a nastoupí s ním do letadla.

Návrat na Sicílii měl být gestem, které ukáže nepřítelům, že nadchází čas odplaty. Že znovuzískání cti a všeho ostatního, co jim bylo odebráno, bylo jen otázkou času.

„Hledáte ji už tři týdny. Navázala snad s Massimem kontakt?“

„*Ne tak, abychom to zaznamenali. Ale váš bratr se dá snadno ošálit.*“

Alessio zaskřípal nad tou nepříjemnou pravdou zuby. Massimo si sice dobře pamatoval, jaká křivda se rodině udála, všechny nepříjemné vzpomínky však vytěsnil a ty, které zůstaly, úspěšně utápěl v rozmařilém životě. Alessio z něj míval jen ostudu a nekonečné bolení hlavy. Slíbil však matce na její smrtelné posteli, že se o mladšího bratra postará.

A sliby jsou svaté.

Jestli je Massimo do současných potíží nějak zapletený, nebudou to povedené Vánoce. A jestli se Gigi Parkerová snaží získat výhodu tím, že využije Massima... no, něco takového by od ní Alessio nečekal. Ale ať je to, jak chce, brzy už si vezme všechno, co mu náleží, zpátky. Se vším všudy. Jestli Gigi míří do Gstaadu, bude to jenom snazší.

„Tak to proveďte a průběžně mě informujte.“

„Sì, *signore*,“ přišla stručná odpověď.

Zavěsil a otočil se od stolu. Pracovna v luxusním švýcarském srubu měla panoramatické okno vyhlížející do krajiny. Venku bylo krásně a sněhobílo.

Srub koupil už před lety, přesto sem jezdil málokdy. Dával přednost teplejšímu podnebí Sicílie. Postupem času si však uvědomil, že zima v Gris-Montaně má něco do sebe. Ospalé městečko léty získávalo na popularitě, i když mnohem pomaleji než jeho okázalejší sousedé Gstaad a Montreux. Vzal ho na milost. Teď však nebyl čas na vyhlížení do krajiny. Na práci jsou důležitější věci.

Například přimět k pokání ty, kdo zničili jeho rodinu.

A aby toho dosáhl, potřebuje znovu získat to, co mu Gigi Parkerová vzala. Pokud možno ještě před Vánoci.

O pouhé tři hodiny později získal odpovědi, které potřeboval. Jeho muži nezaháleli.

Gigi Parkerová byla opravdu v Gstaadu.

Zdálo se, že se nijak nenamáhá skrývat, což ho jen utvrdilo v přesvědčení, že by mu v jeho práci nebyla k ničemu. Až na výjimky, které vyžadovaly určitou... okázalost, si totiž cenil především diskrétnosti.

Takovou výjimkou bylo třeba nedávné sesazení jistého prezidenta v Cardosii. Když Alessio souhlasil, že pomůže odstranit zkorumpovanou hlavu státu, dělal to částečně proto, aby svým nepřátelům ukázal, kam až sahá jeho vliv.

Ale to byla jednorázová akce. Bez výstředností, na něž si potrpěla Gigi Parkerová, se dokázal obejít.

Popadl klíče od nejrychlejšího auta v garáži a vyšel do široké chodby. Massimo právě scházel po schodech, oblečený jen do černých značkových tepláků. Když zjistil, že Alessio sahá po kabátu a rukavicích, zamračil se.

„Jdeš ven?“ zeptal se. „Tak proč jsi mě tahal z postele?“

„Potřebuju si něco zařídit v Gstaadu. Vrátím se brzy.“

Massimo otráveně protáhl obličej. „No jasné, kšeft si tě najde i tady. To si vážně nikdy nedáš pokoj?“

„Ne,“ zavrčel Alessio odhodlaně. Bratrův rozespálý výraz zvažněl. Chvilí na sebe mlčky hleděli. „Nedám si pokoj, dokud nesplním, co jsem slíbil *matri*,“ dodal Alessio.

Massimo sklopil zrak. Krátce přikývl a pak zamířil do kuchyně, nejspíš najít něco, čím by zmírnil kocovinu.

„Tak se uvidíme později. Možná pak půjdu s pár kámoši na oběd, kdyby se ti to protáhlo,“ prohodil přes rameno.

Alessio podrážděně vydechl. Bylo mu jasné, že bratra nemůže držet pod zámek. Massimo byl dospělý muž, byť i ve třiceti ještě trochu bezcílný... Alessio však měl v plánu mu ten správný cíl představit, jakmile bude po Vánocích.

„Ciao,“ houkl Alessio na rozloučenou. Pak se zarazil s rukou na klice. „Fрати?“

Massimo se zastavil ve dveřích. „Se?“

„Mám schůzku s Gigi Parkerovou. Znáš ji?“

Massimo se zamračil. „Ne. Měl bych?“

Alessio si zakládal na tom, že dokáže odhalit lež na první pohled. Bratrova odpověď byla upřímná.

„Ne. *Arrivederci*.“

Alessiovo lamborghini polykalo kilometry mezi Gris-Montanou a Gstaadem jako lačné zvíře, takže se v cíli ocitl ani ne za dvě hodiny. Mezitím dorazily i čerstvé zprávy. Ačkoliv bylo teprve odpoledne, jeho lidé mu

oznámili, že Gigi zamířila do vyhlášeného baru. Byl to jeden z těch podniků, jenž se rád prezentoval jako exkluzivní, o vybranou klientelu ovšem už dávno přišel. Dnes tam pouštěli kdekoho.

Alessio se ušklíbl. S přezíravostí velikána hodil klíčky zřízenci a vykročil ke dveřím. Uvnitř vládlo příšeří, avšak pozorné oči hostů ho okamžitě odhalily. Následoval významný šepot. Zamířil do takzvané VIP sekce s cynickým sebeuspokojením, že když nic jiného, alespoň se majiteli přes svátky trochu zvednou tržby. Až se rozkřikne, že se tady stavil Alessio Montaldi... *Buon Natale at te.*

Jeden roh okupovala hlučná skupinka, která sem očividně zamířila po lyžování a klopila do sebe panáky tak, jako by zítra měla nastat prohibice. Rozjaření lyžaři se rozvalovali v kožených sedačkách, zatímco servírky mezi nimi kmitaly k baru a zpátky téměř kosmickou rychlostí.

Alessiovu pozornost však upoutala skupinka přímo uprostřed místnosti. Především pak žena třímající láhev šampaňského nad hlavou jako socha Svobody, druhou ruku založenou v bok.

Rafinovaně umístěný reflektor zdůrazňoval husté prameny dlouhých blond vlasů. Když zaklonila hlavu, konečky vlasů dosáhly až na oblíny pevného zadku obepnutého tenkou látkou stříbrných šatů. Pod péřovým lemem se v rytmu dunící hudby smyslně vlnila nahá stehna.

Při další odvážné póze propukla skupinka v jásot a začala skandovat její jméno. „Gigi, Gigi, Gigi!“

Dívka rozhoupala boky rychleji, povzbuzována davem a hudbou. Pomalu se otáčela, až mu vystavila na odiv svůj profil.

Alessia náhle zaplavila horkost, stoupající od rozkroku ke hrudi až do krku. Dlaně ukryté v kapsách kabátu sevřel v pěst, ramena mu z jakéhosi nepochopitelného důvodu ztuhla.

Je možné, že se Gigi od jejich posledního setkání tak smyslně zaoblila? Nemá teď plnější rty?

Není pohled, jež vrhá na své obdivovatele, spíš... nesměle koketní, zatímco k Alessiovi se tehdy chovala spíš... drze?

Ta dívka mu připadala jako chameleon. Jak to, že si toho dřív nevšiml? Podrážděně odfrkl. Proč o tom vůbec přemýšlí? Vždyť je to jedno. Dnes večer s ní skoncuje a víc není třeba. Vezme si zpátky, co mu náleží, a udělí jí lekci. Což ovšem nepůjde z opačného konce místnosti.

Tak proč se nedokáže pohnout?

Proč na ni jenom zírá, na to její nevkusné nakrucování před hloučkem přiočilých pitomců, kteří ji hltají stejně jako on? A proč ho jejich otrocká oddanost tak popouzí?

Z myšlenek ho vytrhla servírka. „Pane, co vám mohu nabídnout?“

Odbyl ji krátkým zavrtěním hlavy, aniž by spustil oči z Gigi. Ta právě kývala prstem na jednoho z nohsledů. Mladík se sesul z křesla na zem a po kolenou se jí doplazil k nohám. Štíhlá ruka svírající láhev šampaňského se sklonila a nalila mu jiskřivý mok přímo do otevřených úst. Skupinka znovu propukla v jásot, včetně šťastného mladíka, jemuž šampaňské stékalo po tvářích. Když láhev oddálila, vztáhl k ní ruce a sevřel jí boky.

V Alessiovi vzkypěl vztek. Namlouval si, že už má prostě toho laciného představení dost, přesto se nemohl zbavit neodbytné, téměř žárlivé touhy odstrčit mladíkovy nenechavé ruce z jejího zadku. Vyrázil a v hrdle mu bublal hněv.

„Kdopak. Bude. Další?“ Gigi se znovu rozhoupala v bocích a elegantně tak setřásla dotírajícího mladíka. Alessiovi se trochu ulevilo.

„Nikdo. Tenhle mejdan právě skončil,“ procedil mezi zuby.

Ozvaly se pobouřené výkřiky, které však odumřely

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sněhurka v plamenech.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.